

[Udenrigsministeren.]

Der findes imidlertid ikke i pagten nogen sådan afgrænsning, som også ville være vanskelig at fastsætte.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at deltagerne ved artikel 2 er forpligtet til at bidrage til den videre udvikling af fredelige og venskabelige mellemfolkelige forhold, søge at fjerne uoverensstemmelser i deres internationale økonomiske politik og virke for indbyrdes økonomisk samarbejde.

De samtaler, jeg havde i Washington, lod hos mig ingen tvivl tilbage om, at hvad jeg her har sagt, er sandheden om Atlantpagten. Der findes ingen hemmelige tillægsbestemmelser, ingen tvetydigheder, der kunne dække over skjulte aggressive hensigter. Det er ikke rigtigt, at traktaten skulle have aggressive formål eller være et led i en indkredsningspolitik mod bestemte lande eller grupper af lande.

(Uro og tilråb fra tilhørerpladserne. Plakater fires ned.)

Formanden: Må vi blive fri for anti-parlamentariske demonstrationer her. Der må være absolut ro på tilhørerpladserne.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Den kommunistiske...

(Tilråb fra tilhørerpladserne: Vi protesterer mod regeringens krigspolitik! Vi vil ikke dø for Wall Street!)

Formanden: Det er dybt beklageligt, at den politiske modenhed i dette land ikke er større, end at vi ikke kan føre denne debat igennem på fredelig vis.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen):

Den kommunistiske propaganda påstår, at traktaten er af aggressiv karakter og vendt imod Sovjetrusland og de lande, som slutter sig til den sovjetrussiske politik og ideologi. Jeg erklærer, at den danske regering ikke under nogen omstændigheder ville have indladt sig på at tiltræde en traktat med sådanne hensigter. Den danske regering er fuldt og fast overbevist om, at Atlantpagten ikke har noget andet formål, end den udgiver sig for at have: fredens bevarelse. Den danske regering tror, at Atlantpagten øger sikkerheden for fred i verden og ikke mindsker den. Det er under denne forudsætning, at den danske regering tiltræder pagten. Da det specielt er Rusland, der nævnes som mål for pagtens påståede aggressive hensigter, vil jeg gerne udtrykkeligt erklære, at den danske regering nærer det mest levende ønske om, at det gode, venskabelige

forhold, der består og altid har bestået mellem Danmark og Rusland, må styrkes og udvikles også i fremtiden. Derfor er det klart, at Danmark ikke kunne tænke sig at tiltræde en international traktat, som havde fjendtlige hensigter overfor Rusland.

Enhver ved, at de lande, der har deltaget i udarbejdelsen af pagten, er blandt de mest fredselkende i verden. Det var ikke England, ikke Frankrig, ikke Holland, Belgien eller Luxembourg så lidt som De Forenede Stater og Canada, der var årsag hverken til den første eller den anden verdenskrig. Ingen, der har blot et overfladisk kendskab til De Forenede Stater, kan være i tvivl om, at det amerikanske folk hader krig. De amerikanske soldater gik i 1917 og 1941 ind i krigen uden begejstring, men med fast vilje til at forsvare demokratiet.

Men disse fredelige lande har følt, at det er nødvendigt at stå sammen i en tid, hvor den sikkerhed og stabilitet, vi alle havde håbet på efter krigen, endnu ikke er blevet til virkelighed. De europæiske lande har ikke glemt, hvorledes de trods deres fredelige sindelag blev overfaldet og enkeltvis slået ned eller tvunget i knæ. Og De Forenede Stater har selv gjort deres erfaringer under de to verdenskrige. De har ikke glemt den gigantiske indsats, der krævedes for at stemme op mod strømmen, da den først havde taget fart, og har ønsket at være med fra begyndelsen i forsvaret for de demokratiske idealer, hvis den katastrofe skulle indtræffe, at en tredje verdenskrig bryder løs.

Man hører ofte den indvending fremsat, at Atlantpagten forudsætter, at deltagerne øger deres forsvar, og at oprustning erfaringsmæssigt nødvendigvis må ende med krig. Jeg føler mig ingeniende overbevist om, at dette er rigtigt. Tværtimod kan man med rette spørge, om begivenhederne i 1914 ikke ville have fået et væsentligt andet forløb, hvis Tyskland inden krigsudbruddet havde været klar over, at det ville få det britiske rige imod sig. Og mon Hitler var skredet til angreb i 1939, dersom han havde vidst, at han straks kom i krig både med Storbritannien og Frankrig og siden også med Sovjetunionen og De Forenede Stater?

Pagtens formål er alene defensivt, og den har sin mulighed for positivt at virke til bevarelse af freden derved, at deltagerne er forpligtet til samlet at møde et væbnet angreb mod en enkelt af dem.

Hvorledes er denne sikkerhed da nærmere beskaffen?

For det første skal deltagerne ifølge artikel 3 hver for sig og i fællesskab, gennem